

هوالمحبوب

در طراوت بهار

در یازدهمین آغاز انتشار مجله، امسال جدایی مراکز از ستاد مرکزی را باید تجربه کنیم. پس از تابستان ۱۳۶۶ که آرام آرام با شکل‌گیری سمپاد در کرمان و همدان و بعد در دیگر شهرها این مراکز در بهار آغاز هر سال تحصیلی روئیدند تا به ۸۹ مدرسه راهنمایی و ۸۸ دبیرستان و پیش‌دانشگاهی تبدیل شدند، اکنون در بهار ۱۳۸۱ بیشه سبز و باطراوت دانش آموزان سمپادی نمی‌دانند در «تجمیع» به آنها دیگران چگونه می‌نگرند و آنها پس از مصوبه ۱۵ اسفند ۷۹ که امسال عملاً به اجراء درمی‌آید، چگونه باید خود را تطابق دهند. هرچند با مساعدت وزیر محترم آموزش و پرورش راههای «ادغام» بسته شده است ولی در بیشتر موارد نگاه محلی، نگاه ادغام است و منتظر یک اشارت و به سردویدن ...

آنکه بر نعمت الوان جهان دارد دست می‌برد رشک به نان جو و کشکینه ما*

در حالیکه خانم نورالسادات ترابی از مرکز فرزنانگان شیراز در تابستان گذشته طلای کشوری و در خرداد امسال عضویت او در تیم ملی المپیاد شیمی قطعی شده است و تاکنون چندین عضو تیم ملی، مراکز سمپاد در شیراز داشته‌اند و عزیزانی زحمتکش در این مراکز، کم‌ادعا و خاضع مشغول خدمت به سمپادیهای شیرازی هستند در برنامه «مهر مدرسه» شبکه محلی سیمای فارس در ۲۴ اردیبهشت ۱۳۸۱

تهاجم برنامه‌ریزی شده‌ای بر علیه سمپاد با هماهنگی یکی از صاحبان مدارس غیرانتفاعی و با مشارکت برخی از همکاران مرکز صورت گرفت. من تا ۲۷ خرداد که فیلم آن برنامه را دیدم با وجود اعتراضات دانش‌آموزان، برخی از همکاران مراکز شیراز و تعدادی از اولیاء، بخاطر عدم قبول این ذهنیت از سوی مجریان، تمایلی به نقل این تهاجم نداشتم، منتها من، هم «تئاردیه‌ها» را در این برنامه دیدم، هم آنها که وجودشان در بی‌خاصیت نشان دادن و زیر سوال بردن تحرک دیگران است. کوتوله‌هایی که قامت بلند دیگران برایشان آزار دهنده است و آنقدر حواس پرت هستند که حتی نمی‌دانند یا بررسی نکرده‌اند که ورودیهای مراکز، یازده ساله هستند نه ۹ ساله. هرچند در این برنامه بهترین انتقادهای ارائه شده از سوی دانش‌آموزان دو مرکز بود، ولی به خوبی پس از دیدن این برنامه - با وجود اینکه صدا و سیما پس از بازبینی فیلم این برنامه آمادگی اش را در اجرای یک برنامه دو سویه اعلام نمود - این نکته به وضوح در مقابل چشمانم برای چندمین بار رخ نمود که :

با نامرادی از همه کس زخم می‌خوریم*

سه‌دانش‌آموز پایه سوم دبیرستان علامه حلی تهران امیدآلادینی، بهادر نورایی و سیاوش رهبر امسال هم بی‌سر و صدا عازم مسابقات جهانی روبوکاپ در ژاپن شدند. اینها در کنار ۴۵ تیم از دانشگاه‌های نام‌آور ایران و جهان در حالیکه تب داغ مسابقات جهانی فوتبال همه جا را فراگرفته است، باید در یک رقابت سنگین با دست پر به ایران عزیز بازگردند. در یک دیدار صمیمانه قبل از حرکت آنها، تصمیم و اراده را در آنها حس کردم. اینها تنها دانش‌آموزانی نیستند که به آنها امید بسته‌ام، که موافقت وزیر محترم آموزش و پرورش در واگذاری اداره مراکز تهران به سمپاد این امید را زنده کرد که باز هم بتوانیم با یک نخ نامریی این مراکز را

متصل بهم نگهداریم که این قصه تلاش و همت همکاران است و من راوی ساده
این قصه و غصه‌های پیرامون آن و معتقد به این امر که:

ما از شراب لعل به همت گذشته‌ایم سیلاب گیر نیست زمین بلند ما*

امسال سال خوبی برای «دوپینگی» ها که با کلاس‌های منظم خود را آماده
«جهیدن» به مراکز سمپاد می‌کردند، نبود. با دقت بیشتری که در مرحله دوم
صورت گرفت، آنها که محروم از کلاسهای ویژه بودند، شانس قبولی بیشتری را
یافتند.

در کنکور دبیرستان هم خردورزی بعضی مدیران مراکز راهنمایی سمپاد
شگفتی آور بود. یعنی آنها هم در رقابت با دیگران!! اقدام به برگزاری امتحان به
اصطلاح «فیلتر» نمودند تا با توجه به اضطرابی که خود و همکارانشان در بچه‌ها
آفریده بودند، بتوانند کنار بیایند. با وجود اینکه هر سال حداقل ۱۰ ساعت به
مناسبت‌های مختلف اهداف تأسیس مراکز، پذیرش دانش آموز و کنکور برای آنها
توضیح داده شده است، ولی گویا این نکته مخاطب اصلی‌اش خود ما هستیم که:

به کوی عشق مبر زاهد را بایی را*

و در نهایت آنها که در باور، همسنگر و هم تلاش ما هستند می‌دانند که:

عارف متابعت نکند قال و قیل را*

در هر شکل و در هر جا موفقیت همه عزیزان و همکارانم را خواستارم.

جواد اژه‌ای